

Державне регулювання виробничих утворень місцевого рівня

І.П. Кіктєв

*Міністерство внутрішніх справ України в м. Севастополі
99045 Україна, м. Севастополь, вул. Д. Ульянова 16, кв. 47*

Трансформації економічного простору країни, що розпочалися одразу після розпаду СРСР, виявили багато нових можливостей щодо використання ресурсного потенціалу території, активізації системи продуктивних сил, що залишилися на теренах колишнього Союзу, створення нових виробничих (приватних підприємств, комунальних закладів, закритих та відкритих акціонерних товариств, товариств з обмеженою відповідальністю) та фінансових утворень, запровадження інституту приватної власності на землю та засоби виробництва, активізації особистої участі людини у господарській діяльності. Однак у 80-ті роки минулого століття управляючи впливи в господарстві формувалися з декількох ідейних центрів: 1) Київ – столиця радянської України, 2) Москва – столиця СРСР; 3) обласні центри; 4) власна ініціатива керівників підприємств, колгоспів, радгоспів, виробничих кооперативів.

Пізніше з'явилася величезна кількість суб'єктів господарювання, що функціонували на базі приватної власності та венчурних формах організації виробництва продукції, випуску товарів, надання послуг. Виступаючи в ролі самостійних учасників господарського обігу, вони самотужки генерували ідеї господарського розвитку, формування політики й стратегії розвитку, опанування ринків збуту тощо.

Суттєвим гальмом у розвитку господарства сьогодні виступає бюрократичний механізм ставлення до підприємництва як суспільного інституту. Значними втратами матеріально-ресурсного потенціалу визначаються витрати одиничного підприємця на процедуру реєстрації суб'єкта підприємництва, внесення змін у реєстраційні форми, ускладнений порядок оподаткування, отримання дозволів та ліцензій, здійснення зовнішньоекономічних та інвестиційних операцій. Водночас втрачається такої

ресурс як час, що має невідворотні наслідки для стримування господарської ініціативи. Звичайно, треба оцінювати також витрати інтелектуальних ресурсів. Усе перелічено – могутній резерв у заходах з активізації господарства.

Прагнення до сталого здійснення господарства є об'єктивною необхідністю існування держави в межах господарської території, завдяки чому стабільно виконуються державні функції управління. Зусилля органів державної влади в центрі та на місцях спрямовуються на розвиток активних, життєдіяльних форм господарства. Спільні господарські дії, що впроваджуються з боку різних соціально-економічних груп, сприятимуть піднесенню економіки, зростанню показників стану господарства, збільшенню валового продукту, доходів громадян, покращенню добробуту населення в цілому. Вдалість зусиль забезпечується, якщо вдається знайти порозуміння між різними групами та особистостями в реалізації соціально-економічних та господарських завдань.